

Notes breus

CANDIDATURES

La premsa comença de llançar noms de probables candidats a diputats per a les Constituents. Gairebé la totalitat de les candidatures que hem vist publicades, són notes indiscretas; tant les que es refereixen a Catalunya, com les que es relacionen a altres circumstàncies. En realitat, no n'hi ha cap definitiva.

La manca de fortes organitzacions retarda l'acoblament de candidats, els quals cal que representin, a les llistes, les diferents modalitats dels republicans que han de fer sentir llur veu a les Constituents. Si els republicans estessin acoblats en poderosos partits, estarien triades ja les personalitats que haurien d'integrar les respectives llistes.

Falten quinze dies solament per a les eleccions i no sabem com es presentaran els partits per tal de recollir els sufragis populars. Els noms de les persones que hagin d'integrar les candidatures és, encara, el que menys importància té. El que té valor; el que cal saber per a la deguda orientació del cos electoral és la composició tàctica de les candidatures.

Als pobles ibèrics que no tenen plantejada la llur qüestió nacional, els interessa solament que la composició de les llistes tinguin l'envergadura que cal per tal de que la República pugui desenvolupar-se ferma i robusta.

Però a Catalunya, ultra l'afiançament de la República, ens cal el reconeixement de les nostres llibertats. De la nostra fe en la República, de la nostra llealtat en consolidar-la, n'és penyora la nostra pròpia sort; n'és garantia la llibertat de Catalunya. No ens cal res més per a ésser admesos a les Corts Constituents.

Hem estat fins ara audaçs. L'audàcia ens ha portat on som. Siguem-ne encara en confeccionar la candidatura de Catalunya. Fem-la de manera que el seu contingut sigui tan esquerrà com patriòtic. Compaginem-la liberal, esquerrana com corresponen als dies d'ara; però, profundament nacional, catalanista com convé als dies futurs.

XEIX

14 d'abril - 14 de juny

Avui compleixen dos mesos que vivim sota el règim del govern provisional de la República.

En aquest plaç, tan curt que en la vida d'un poble no és més que un instant, s'han produït esdeveniments la importància dels quals no podem abastar, perquè ens els mirem massa de prop.

El triomf de la República amb tot i ésser un fet que té caràcters de cosa miraculosa, és ben poc si ho comparem amb el què els homes que constitueixen els governs provisionals de Madrid i Barcelona, han realitzat en ordre a la regeneració i al progrés del país.

La implantació de la República fou el deslliurament que posà terme a una llarga i dolorosa gestació a la qual vàries generacions hi van aportar l'escalf de sacrificis i d'entusiasmes. Les lleis que sota l'apoi de la República han estat proclamades, són obra personal d'uns homes que en determinats aspectes han sapigut interpretar la màxima aspiració del poble.

En aquesta data en què ens plau commemorar la caiguda de l'excrada dinastia borbònica, nosaltres volem retre el modestíssim homenatge d'aquestes ratlles a Manuel Azanya, a l'home que des del ministeri de la Guerra ha desfet, com per art de màgica, la llegenda que feia d'Espanya un país irredimible; un Estat que vivia dins d'un cercle tancat per canons i baionetes.

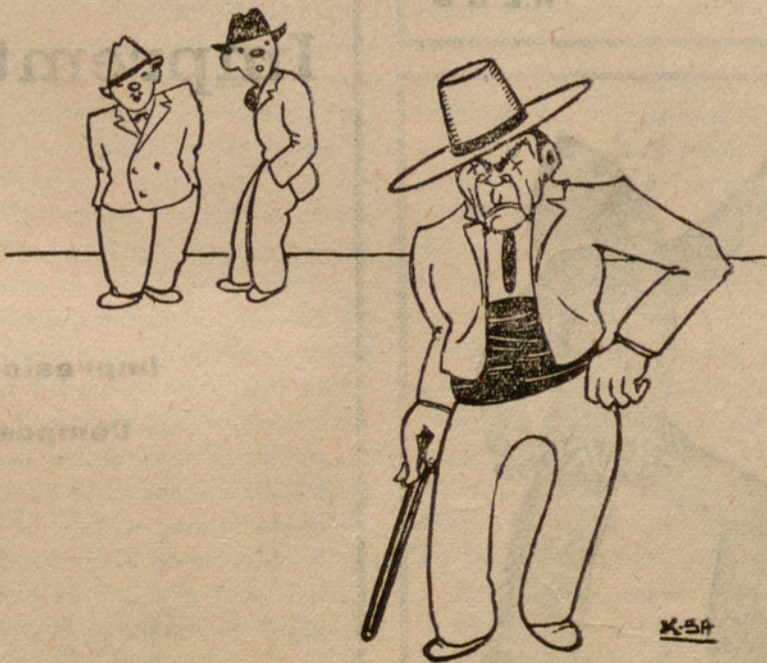
Manuel Azanya, amb una serenitat de la que pocs exemples trobaríem entre els més famosos governants, ha demostrat que la pregona influència d'un oprobios militarisme en els destins del país, no era més que un mite; no era més que un tòpic que es divulgava per tal d'esporguir els protestataris i mantenir un estat de coses favorable a la persistència en la governació d'homes que arruïnaven el poble i frenaven la marxa del progrés polític i social d'Espanya.

Azanya, amb un profund coneixement de la realitat i amb una habilitat que meravella, ha mort el fantasma que ens esporugua i ha demostrat que l'exèrcit no era, com es venia afirmant, l'obstacle invencible de la nostra renaixença col·lectiva.

Gràcies a l'Azanya ja no es podrà negar en nom d'una suposada amenaça d'ofensiva militar el donar plena satisfacció a Catalunya; gràcies al ministre de la Guerra ja no es podrà dir que a Espanya la força triomfa sobre el dret.

Azanya ha reconquerit totes les prerrogatives del poder civil.

El pesombre que Azanya ens ha tret del damunt compensa amb escreix tots els sacrificis fets per a la implantació de la República.

COMENTANT LA FIRA DE BESTIAR

—Qui ho havia de dir que aquests animals havien d'atraure més forasters que la Comissió d'impicatives!

Improvisacions

PENELLS.—De la mateixa manera que els penells obeixen la direcció del vent, els homes que cerquen en la política la satisfacció de concupiscències segueixen paral·lelament la ruta dels que triomfen. Que avui triomfa la Lliga? doncs els dirigents dels regionalistes ja es troben al costat dels penells que esperen el moment oportú per a prendre la davantera. Que demà l'èxit és dels de l'Esquerra?, doncs l'endemà de la victòria els penells donen lliçons als esquerrans.

L'extraordinari no és, però, que els penells voltin a mercè del vent, puix que aquesta és la seva missió. El que hom no pot capir és que el penell trobi sempre el suport sense el qual no podria exercir el seu ofici. Un penell, per giravoltar, necessita la tija que li serveix de nexa; al penell polític li és indispensable un crèdit, i una tolerància social que el sostinguin. Però com que el crèdit i la tolerància és producte de la bona fe i de la candidesa del poble i al poble li costa molt de deixar d'ésser compassiu per a esdevenir justicier, els homes penells s'encaixen en el pern de la bonhomia popular i s'encimbellen al cim del campanar polític que arbora la senyera de la victòria.

Els homes que no tenen altra aspiració que la de surar em recorden una graciosíssima comèdia cinematogràfica: Escena: una parada en un mercat. Cistells i paners d'ous, col·locats sobre una esgronada; al fons, el rètol de la tenda. Acció: una graciosa papallona vola d'ací d'allà; darrera la papallona un ganàpia de pel·lícula còmica amb una xarxa per caçar l'innocent lepidóter que per fugir del seu perseguidor emprèn volada i es posa damunt mateix del rètol llampanant. Llavors, el caçador, per millor abastar la papallona s'enfila ràpid a la parada; però tot just hi ha posat el peu, els paners es tomben, els ous s'escampen i s'aixafen... i la papallona fuig de la catàstrofe que l'ambició d'un home ha produït.

Cal comdemnar els homes penells a romandre a l'ombra i cal també viure previnguts per tal d'evitar que algun ganàpia s'enamori de la papallona que es posa en el fanal dels casinos polítics que triomfen.

IGNOT